

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A2A SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Sentencja

Artykuł 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE oraz art. 11 i art. 13 rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 659/1999 nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, tego rodzaju jak art. 24 ust. 4 dekretu z mocą ustawy nr 185 z dnia 29 listopada 2008 r. w sprawie pilnych środków w celu wsparcia rodzin, pracy, zatrudnienia i przedsiębiorstw oraz w celu przeobrażenia krajowych ram strategicznych w działania antykrzysowe przekształconego w ustawę, ze zmianami, na mocy ustawy nr 2 z dnia 28 stycznia 2009 r., przewidującym poprzez odesłanie do rozporządzenia nr 794/2004 stosowanie odsetek składanych przy odzyskaniu pomocy państwa, nawet jeśli decyzja, w której uznano ową pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazano jej odzyskanie została przyjęta i doręczona zainteresowanemu państwu członkowskiemu przed wejściem w życie owego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Oradea – Rumunia) – Horațiu Ovidiu Costea/SC Volksbank România SA

(Sprawa C-110/14) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 2 lit. b) — Pojęcie „konsumenta” — Umowa kredytu zawarta przez osobę fizyczną wykonującą zawód adwokata — Spłata kredytu zabezpieczona nieruchomości należącą do kancelarii prawnej kredytobiorcy — Kredytobiorca mający wiedzę niezbędną do oceny nieuczciwego charakteru warunku umowy przed jej podpisaniem]

(2015/C 354/06)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Horațiu Ovidiu Costea

Strona pozwana: SC Volksbank România SA

Sentencja

Artykuł 2 lit. b) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że osobę fizyczną wykonującą zawód adwokata i zawierającą umowę kredytu z bankiem, w której to umowie nie zostało określone przeznaczenie kredytu, można uznać za „konsumenta” w rozumieniu przytoczonego przepisu, jeżeli wspomniana umowa nie jest związana z działalnością zawodową tego adwokata. Okoliczność, że powstała wskutek rozpatrywanej umowy wierzytelność jest zabezpieczona hipoteką ustanowioną przez wskazaną osobę działającą w charakterze przedstawiciela swojej kancelarii prawnej na składnikach majątkowych przeznaczonych do wykonywania działalności zawodowej tej osoby, takich jak należąca do wspomnianej kancelarii nieruchomość, jest w tym względzie bez znaczenia.

(¹) Dz.U. C 175 z 10.6.2014.